

A MEGSEMISÜLÉS A TENGER

Fészket raknak a madarak a híd alatt,
valahol itt kel ki a köd is ősszel,
söpri söpri a várost a szél –
üres várként álljon az ég alatt!
Alig találtuk meg egymást, indultunk
kikötőből nézni szét
fagy-festette, véres látóhatár felé mentünkben
lépteinktől kongott a vasból.
Az előbb még csecsemők voltunk
és még mindig ismeretlenek,
- miközben gyanútlan figyeltük
hogyan csorog a vízbe a lombsátrak színe,
hízó jégtáblák hogyan sodródnak a sirályvijjogásban
a tenger, a megsemmisülés felé -
véletlennek tetsző elhatározások vezettek
egy ponton
a megvált/oz/áshoz.

40 KÉPLÉKENY
FÖLDFELSZÍN

mint a néma táj mögöttem
olyan a tátott sárga száj a hold
árnyékom hajladozik mint a nádszál
erősödő szembeszélben valahol
várom hogy szemedbe nézzek majd
és átlássak rajtad ehelyett
mind mélyebbre zuhanok
tekintettedben égszínű kutak
egy fátyolfelhő a hold öblébe vezet
átsüt rajta az ezüstön túli fény
átsüt rajtam lázas tekinteted
menekülni való szilárd ezüst lépcső
ereszkedik egyre közelebb
űrhajó fedélzetére léphetünk ezen
tovatűnő képlékeny földfelszín
lesz a kölcsönös bizalmatlanság

inog az ég elválik kék füstje
 fekete földi tűzhelyétől
 lebeg a homogén űr mennyezete alatt
 visszaszámlálás kezdődik el
 semmit se venni észre az egészből
 innen a fűből fekvé hanyatt
 fölém magasodik egy félig kiszáradt robusztus nyárfa
 vigyázó ágai között kis villanás
 ha lángcsóva csap ki egy égi szekér küllői közül
 erre és romok távolabbi jeleire mondjátok
 gyerekség ennyi
 amíg az ég kék levele inog sok új hajtás
 gondolata nyúlik vissza a porba
 mikor az ég szétterülő levelének szára
 leér a fák örökösen szélben hajladozó csúcsáig
 új ágat örömből erősödő szélben időtlen szerelem hajt
 elfogy lassan az árnyék majd
 tavasszal az öregedő fa kihajt
 régóta fehetnek ebben a terebélyesedő fényben
 fűszálak testéhez ér hasonló testem
 teszek egy lépést kedvesem
 ezalatt a közelítő izzás
 elemészti a fekete ágakat kék levélen lebegünk
 füstoszlopok állnak őrten a világ vége előtt